

LES NOSTRES TASQUES ACTUALS¹

Lev Trotski

7 de novembre de 1933

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de: “Nuestras tareas actuales”, en, *Escritos*, Tomo V, volumen 1, Editorial Pluma, Bogotá, 1976, pp. 210-215.

El triomf del nacionalsocialisme en Alemanya no ha enfortit en altres països les tendències comunistes sinó les democràtiques. Ho demostren de manera particularment evident els exemples d'Anglaterra i Noruega. Però indubtablement aquest procés s'està produint també en altres llocs. És molt possible que en un futur proper la socialdemocràcia, especialment a Bèlgica, travesse un nou període d'ascens polític. Per a nosaltres és elemental que el reformisme és el pitjor fre del desenvolupament històric i que la socialdemocràcia està condemnada al fracàs. Però amb açò no basta. Són inevitables els ascensos circumstancials en l'època de la decadència històrica general del reformisme, així com en la del capitalisme. La llum del ciri és més brillant en el moment d'extingir-se. La fórmula feixisme o comunisme és absolutament correcta, però només en una anàlisi històrica estratègica. La política destructiva de la Comintern, que s'ha recolzat sobre l'autoritat de l'estat obrer, ha compromès els mètodes revolucionaris i li ha donat a la socialdemocràcia, desprestigiada pels seus crims i traïcions, l'oportunitat d'aixecar novament davant la classe obrera l'estendard de la democràcia com a bandera de salvació.

Desenes de milions de treballadors estan alarmats fins al fons dels seus cors pel perill del feixisme. Hitler els ha mostrat una vegada més què significa la destrucció de les organitzacions obreres i dels drets democràtics elementals. Durant els últims dos anys els stalinistes han proclamat que no hi ha diferència entre el feixisme i la democràcia, que feixisme i socialdemocràcia són bessons. La tràgica experiència d'Alemanya ha fet que els obrers es convenceren de l'absurditat criminal de semblants afirmacions. D'aquí la decadència posterior dels partits stalinistes, sota condicions excepcionalment favorables per als revolucionaris. D'aquí també el desig dels obrers d'aferrar-se a les seues organitzacions de masses i als seus drets democràtics. A causa de la criminal política que durant una dècada ha aplicat la Comintern stalinitzada, per a la consciència de molts milions de treballadors el problema polític no es planteja a través de l'opció decisiva de *dictadura del feixisme o dictadura del proletariat* sinó de l'alternativa més primitiva i difusa *feixisme o democràcia*.

Hem de prendre la situació política tal com és, sense fer-nos cap il·lusió. Per descomptat, sempre romanem fidels a nosaltres mateixos i a les nostres banderes; sempre i sota totes les condicions diem obertament qui som, què volem i on anem. Però no podem obligar mecànicament les masses a assumir el nostre programa. L'experiència dels stalinistes respecte d'això és prou eloqüent. En compte d'adaptar la seua locomotora al tren de la classe obrera per tal d'accelerar el moviment d'aquest, els stalinistes han llançat la seua locomotora, amb un agut xiulit, cap al tren del proletariat i, a vegades, fins i tot han xocat amb ell, de manera que no queden més que runes de la seua petita màquina. Les conseqüències de tal política són evidents: en alguns països el proletariat indefens ha caigut víctima del feixisme, en altres ha retrocedit a les posicions del reformisme.

Per descomptat, no es pot pensar en una seriosa i prolongada regeneració del reformisme. En realitat no es tracta del reformisme en el sentit ampli del terme sinó de l'anhel instintiu dels treballadors per a protegir les seues organitzacions i els seus "drets". La classe obrera en el procés de la lluita, pot i ha de passar d'aquesta posició purament defensiva i conservadora a l'ofensiva revolucionària en tota la línia. Aquesta, al seu torn, sensibilitzarà més les masses enfront de les grans tasques revolucionàries i, per tant, el nostre programa. Però per a aconseguir-ho hem de travessar junt amb les masses l'etapa que s'obre davant de nosaltres, en primera fila, sense diluir-nos en elles però també sense separar-nos-en.

Els stalinistes (i els seus miserables imitadors brandleristes) han declarat prohibides les consignes democràtiques en tots els països del món: a l'Índia, que encara no ha assolit la seua revolució d'alliberament nacional; a Espanya, on l'avantguarda proletària encara ha de trobar les vies per a transformar en socialista la fràgil revolució burgesa; en Alemanya, on el proletariat aixafat i atomitzat es veu privat de tot el que conquista en el darrer segle; a Bèlgica, el proletariat del qual no treu els ulls de les fronteres orientals i, reprimint la seua profunda desconfiança, recolza el partit del "pacifisme" democràtic (Vandervelde i Cia.) Els stalinistes, de manera purament abstracta, renuncien a les consignes democràtiques a partir de la caracterització de la nostra època com a època de l'imperialisme i de la revolució socialista.

Aquest plantejament no és ni mínimament dialèctic! Hom no pot abolir per decret les consignes i les il·lusions democràtiques. Cal que les masses les prenguen i les superen a través de l'experiència de les seues batalles. La tasca del proletariat consisteix en adaptar la seua locomotora al tren de les masses. Cal trobar els elements dinàmics en l'actual posició defensiva de la classe obrera; hem de fer que les masses extraguen conclusions de la seua pròpia lògica democràtica; hem d'ampliar i aprofundir els canals de lluita. Si seguim aquest camí la quantitat es transformarà en qualitat.

Recordem una vegada més que en 1917, quan els bolxevics eren moltíssim més forts que qualsevol de les actuals seccions de la Comintern, continuaven exigint la ràpida convocatòria de l'Assemblea Constituent, la disminució de l'edat per a votar, el dret al sufragi per als soldats, l'elecció dels oficials, etcètera. La principal consigna dels bolxevics, "Tot el poder als soviets", significà des de començaments d'abril fins a setembre de 1917 tot el poder a la socialdemocràcia (menxevics i socialrevolucionaris). Quan els reformistes entraren en una coalició governamental amb la burgesia, els bolxevics plantejaren la consigna " A baix els ministres capitalistes!". Novament, açò significava: obrers, obligueu els menxevics i els socialrevolucionaris a prendre tot el poder a les seues mans! Els stalinistes perverteixen i falsifiquen més enllà de tot límit l'experiència política de l'única revolució proletària triomfant. També ací la nostra tasca consisteix en reconstruir els fets i treure'n les conclusions necessàries per al present.

Els bolxevics considerem que la vertadera salvació del feixisme i la guerra resideix en la conquesta revolucionària del poder i l'establiment de la dictadura proletària. Vosaltres, obrers socialistes, no esteu d'acord. Vosaltres espereu poder salvar allò que ja s'ha guanyat i seguir avant pel camí de la democràcia. Bé! Com no vos hem convençut ni atret al nostre costat estem disposats a seguir amb vosaltres fins a la fi. Però vos exigim entaular la lluita per la democràcia en els fets, no en les paraules. Tot el món admet (cadascun a la seua manera) que sota les condicions actuals cal un "govern fort". Llavors, obligueu el vostre partit a entaular un vertader combat per un fort govern democràtic. Per a això és necessari, primer i principal, liquidar totes les restes de l'estat feudal. Cal permetre el vot a tots els homes i dones que hagen complit divuit anys, i també als soldats sota bandera. Concentració total del poder executiu i legislatiu en una sola cambra! Que el vostre partit iniciï una seriosa campanya amb aquestes consignes; que aixeque a milions de treballadors; que conquiste el poder impulsat per les masses. Aquesta seria una actitud seriosa de lluita contra el feixisme i la guerra. Nosaltres, els bolxevics, ens reservàrem el dret d'explicar-li als treballadors la insuficiència de les consignes democràtiques; no podem responsabilitzar-nos políticament pel govern socialdemòcrata, però honestament col·laboràrem amb vosaltres en la lluita per aconseguir aqueix govern i junt amb vosaltres rebutjaríem tots els atacs de la reacció burgesa. Més inclús; ens comprometríem a no encarar cap acció revolucionària que supere els límits de la democràcia (de la democràcia *real*) mentre la majoria dels treballadors no s'haja posat conscientment de banda de la dictadura revolucionària.

En el proper període aquesta ha de ser la nostra actitud cap als obrers socialistes i sense partit. Assumint junt amb d'ells les posicions inicials de la defensa democràtica, hem d'impartir-li immediatament un seriós caràcter proletari. Hem de plantejar-nos fermament; no permetrem que passe el mateix que en Alemanya! És necessari que tot obrer amb consciència de classe s'amere

plenament de la idea que no es pot permetre-li al feixisme alçar el cap. Ha de ser sistemàtic i persistent el bloqueig proletari de tots els reductes del feixisme (periòdics, clubs, quaters feixistes). Hem de fer acords de lluita amb les organitzacions polítiques, sindicals, culturals, esportives, cooperatives, de la classe obrera per a la defensa comuna de les institucions de la democràcia proletària. Com més seriós i reflexiu, com menys sorollós i ostentós siga el nostre treball, més prompte ens guanyarem la confiança del proletariat, començant per la joventut, i més segur serà el triomf.

D'aquesta manera em plantege les característiques fonamentals d'una vertadera política marxista per al proper període. Per descomptat, en cadascun dels països d'Europa aquesta política assumirà formes diferents, d'acord amb les circumstàncies nacionals. La tasca de la direcció revolucionària consisteix en seguir atentament tots els canvis de la situació i de la consciència de les masses i plantejar en cada nova etapa les consignes que sorgeixen d'aqueixa situació general.

¹ "Les nostres tasques actuals", *The Militant*, 9 de desembre de 1933.